

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόση θεσμούς μητρός σου» στί-
χον γὰρ χαρίτων ἔξῃ σῆ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χρύσειον περὶ σῶ τραχήλῳ.»
Ἡαροιμίαί Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ.

Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον συνέβη, ὥστε ὁ ἴδιος Φαραὼ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, νὰ ἴδῃ ὄνειρον τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν αὐτὸν μεγάλως, καὶ τὸ ὁποῖον κανεὶς αὐτὸν οὐκ ἔδειξε. Τὸν ἴδιον αὐτὸν ὄνειρον οὐκ ἔδειξε καὶ τοὺς πολυαριθμοὺς σοφοὺς τοῦ τόπου ἐκείνου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ. Ὁ δὲ βασιλεὺς τόσον ἀνήσυχος ἦτο ἐπὶ τὰς ἑβδομάδας διὰ τὸ ὄνειρον αὐτό, ὥστε δὲν ἔπαυσε συνδιαλέγεσθαι περὶ αὐτοῦ μὲ ὄσους τὸν ἐπλησίαζον, ἰσχυρίζων ὅτι κάποιος ἐξ αὐτῶν ἤθελε τὸν καθησυχάσει.

Ἐνῶ δὲ πρῶτα τινὰ ἐφαίνετο εἶναι μᾶλλον ἀνήσυχος παρὰ τὸ σύνθητος συλλογιζόμενος τὸ ὄνειρόν του, ὁ βασιλεὺς ἀποφασίζων ὅτι κάποιος ἐξ αὐτῶν ἤθελε τὸν καθησυχάσει, ἔδειξε νὰ λαλήσῃ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ἡ ἐπιτοίχη, ἔδειξε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὸν πῶς ἐξήγησε τὸ ἰδικόν του ὄνειρον. Ὁ βασιλεὺς ἔδειξε νὰ ἐπιτοίχῃ τὸ ὁποῖον εἶδεν εἰς τὸ δεσμοτήριον νέος τις δούλος ἐκεῖνος, τοῦ ἀνεκάλεσε συγχρόνως εἰς τὴν μνήμην τὴν ἰστορίαν τοῦ ἀρχισιτοποιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον προσέειπε δὲν ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ Φαραὼ ἐκπλαγεὶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ ὑπηρετοῦ ἐκείνου ἐπρόσταξε παρευθὺς καὶ ἐξέβαλον ἐκ τῆς φυλακῆς τὸν Ἰωσήφ, τὸν ἐξύρισαν, καὶ ἐνδύσαντες μὲ καθαρά φορέματα ἐπαρουσίασαν αὐτὸν ἐνώπιόν του. Διηγηθεὶς δὲ τὸ ὄνειρόν του εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰακώβ, ἐξήγησε παρ' αὐτοῦ κατάλληλον ἐξήγησιν.

« Ὁνειρεύθη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἤμην εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Νείλου, πλησίον λιβαδίου τερπνῶν ὄσπου ἔβροσκον ἑπτὰ ἀγελάδες παχεῖαι καὶ τόσον ὠραῖαι ὥστε εὐχαριστούμην νὰ τὰς βλέπω· αἶφνης βλέπω, ὅτι ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἄλλαι ἑπτὰ ἀγελάδες καὶ τισχνοὶ, αἱ ὁποῖαι ὠρμησαν ἐπάνω εἰς τὰς πρώτας καὶ

τὰς κατέφαγον. Ἐξυπνήσας ἐκ τῆς παραχῆς, ἐπρόσθεσεν ὁ βασιλεὺς, ἀπεκοιμήθην πάλιν, καὶ ἰδοὺ εἶδον, ὅτι ἑπτὰ ἀστάχυες μεστοὶ καὶ ὠραῖοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ ἴδιον στέλεχος, ἑπτὰ δὲ ἄλλοι ἀστάχυες λεπτοὶ καὶ ἀνεμόφθοροι ἐφύτρωσαν κατόπιν καὶ κατέφαγον τοὺς προτέρους ἀστάχους τοὺς καλοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ μὲ μετριοφροσύνην, ἐάν σοῦ ἐξηγήσω τὸ ὄνειρον τοῦτο, δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἰδίαν μου σοφίαν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν σοφίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ ἠδύοκῃσε νὰ μοῦ ἐμπνεύσῃ. Τὰ δύο ὄνειρα ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν. Αἱ ἑπτὰ παχεῖαι ἀγελάδες, καὶ οἱ ἑπτὰ ἀστάχυες οἱ μεστοί, εἶναι ἑπτὰ ἔτη μεγίστης εὐφορίας· αἱ δὲ ἑπτὰ ἀγελάδες αἱ κάτισχνοὶ, καὶ οἱ ἑπτὰ ἀστάχυες οἱ ξηροὶ καὶ ἀνεμόφθοροι, εἶναι ἑπτὰ ἔτη φοβεροῦ λιμοῦ (πείνας), ὁ ὁποῖος θέλει ἐπέλθῃ μετὰ τὴν ἑπταετη εὐθηνίαν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἰς τὸ ὑπόλοιπον τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν ἀποθνήσκει τῆς πείνης. Ὅθεν εἰς τὴν φρόνησίν σου, ὦ βασιλεῦ, κρέματα νὰ διορίσης πιστοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους, ὅπως συναθροίσωσι σῖτον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀφθονίας, ὥστε εἰς τὰ ἔτη τῆς σιτοδείας ὁ λαὸς σου νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ λιμοῦ. »

Ὁ Φαραὼ θαυμάσας μεγάλως, διότι ἀπὸ τὸ στόμα ἐκείνου ἐβόησε τοιοῦτους λόγους, εἶπεν εἰς τὸν Ἰωσήφ. « Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς σοῦ ἐφανέρωσεν ὅλα ταῦτα, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος φρονιμώτερός σου, σὲ ἐπιφορτίζω νὰ συναθροίσῃς τὸν ἀναγκαῖον σῖτον διὰ νὰ χρησιμεύσῃς εἰς τὸν λαόν μου ἐν καιρῷ τῆς τρομερᾶς μάστιγις. Εἰς τὸ ἐξῆς ὅλος ὁ λαὸς μου θὰ ὑπακούῃ εἰς σέ, ὅπως ὑπακούει καὶ εἰς ἐμέ, καὶ μόνον κατὰ τὸν βασιλεῖ-

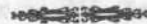
κὸν θρόνον ἐγὼ θὰ ἦμαι ἀνώτερός σου. » Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φαραὼ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸν δάκτυλόν του χρυσοῦν δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον ἦτο σύμβολον τῆς βασιλείας του, καὶ τὸ ἐπέρασεν εἰς τοῦ Ἰωσήφ τὸν δάκτυλον, τὸν ἐνέδυσσε στολὴν βυσσίνην, καὶ τὸν τράχηλόν του περιέβαλε μὲ χρυσοῦν περιδέριον, καὶ ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὴν δευτέραν του ἀμαξάν, καὶ κήρυξ ἔμπροσθεν αὐτοῦ προπορευόμενος περιήρχετο ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐκήρυττεν αὐτὸν δεύτερον ἄρχοντα καὶ σωτῆρα τῆς γῆς Αἰγύπτου. Ἔδωκε δὲ εἰς τὸν Ἰωσήφ διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Πετεφρῆ, τοῦ ἱερέως τῆς Ἡλιουπόλεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε δύο υἱούς, τὸν Μανασσῆν, καὶ Ἐφραΐμ.

Ἐκτοτε, παιδία μου, ὁ Ἰωσήφ ὑψωθείς εἰς τόσον μεγάλας τιμὰς διὰ τῆς εὐνοίας τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου, ἠθέλησε νὰ δεῖξη καὶ αὐτός, ὅτι ἦτο ἄξιος τοιοῦτων τιμῶν διὰ τῆς φρονήσεώς του. Ἐκτίσε λοιπὸν μεγάλας ἀποθήκας, τὰς ὁποίας ἐγέμισεν ἀπὸ τὸν σῖτον, τὸν ὁποῖον ἐσυναξεν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὁποία εἶναι εἷς τῶν εὐφορωτέρων τόπων τοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις παρῆλθον τὰ ἑπτὰ ἔτη τῆς εὐθηνίας, καὶ ἤρχισαν τὰ ἑπτὰ ἔτη τοῦ λιμοῦ εἰς ὅλην τὴν γῆν, καὶ ἡ Αἴγυπτος ἐστειρεῖτο ἄρτου.

Τότε ὁ Ἰωσήφ ἤνοιξε τοὺς σιτοβολῶνας καὶ ἐπώλει σῖτον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐνῶ σκληρὰ σιτοδεία κατεμάστιζε τὴν γῆν, ἡ Αἴγυπτος μόνη διὰ τῆς φρονήσεως τοῦ Ἰωσήφ εὕρισκετο διαρκῶς εἰς ἀφθονίαν.

Ἡ ἱστορία αὕτη δὲν σὰς φαίνεται ἐκπληκτικωτέρα ἀπὸ ὅσας δύναται τις ν' ἀκούσῃ, καὶ δὲν θαυμάζετε, καθὼς καὶ ἐγὼ, διὰ πόσων δοκιμασιῶν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ ἀνυψώσῃ τὸν Ἰωσήφ εἰς τόσον ὑψηλὸν ἀξίωμα; Ἐπωλήθη

ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του ὡς δοῦλος, ἐκατηγορήθη αἰσχυρῶς ἀπὸ τὴν γυναῖκα τοῦ Πετεφρῆ, ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσμωτήριον ὡς κακοῦργος, ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια ἐσυγχώρησε νὰ ὑποφέρῃ ὁ Ἰωσήφ τόσας δυστυχίας, διὰ νὰ ἀναλάμψῃ περισσότερον ἢ ἀθωότης του· συγχρόνως ὁμοῦς ἠδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ ἐκπληροῦνται καὶ αἱ ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀβραάμ, διότι ἐπίτηδες μετεχειρίσθη τὸν Ἰωσήφ ὡς ὄργανον διὰ νὰ ἐκβάλῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἰακώβ ἀπὸ τὴν ἀφάνειάν της, καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ ἰσχυρὰν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἐθνῶν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΝ ΦΩΣ.

(συνέχεια καὶ τέλος).

Εἶδες, Περικλεῖς, ὅτι τὴν φωτίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐνόμισας φάντασμα, ἦσαν ἀνθρώποι, ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν τὴν ἦσαν ἀνθρώποι, ἦθελες στοχασθῆ, ὅτι τῶ ὄντι ἦτο φάντασμα;

— Νομίζω, πάτερ.

— Ὅχι, τέκνον μου, φαντάσματα, ὡς καὶ προηγουμένως σοῦ εἶπον, δὲν ὑπάρχουσιν ὅ,τι δὲ γίνεται εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, προέρχεται ἀπὸ αἰτίαν τινά, τὴν ὁποίαν οἱ ἀμαθεῖς δὲν γνωρίζουσιν, ἀλλ' ἐγὼ, Περικλεῖς, θὰ προσπαθῆσω νὰ σοῦ δώσω ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν φαινομένων αὐτῶν φώτων ἐν καιρῶ νυκτὸς εἰς μέρη, ὅπου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι διὰ ν' ἀνάψωσι φωτίαν.

— Ναί, πάτερ μου, πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί πράγματα εἶναι αὐταὶ αἱ φωταί, αἱ ὁποῖαι περιπατοῦσι, διότι καὶ προχθὲς ἀκόμη τὸ ἐσπέρας, ἐνῶ διεβαίνομεν ἀπὸ τὸν θάλαττον τοῦ χωρίου μὲ τὸν ἐξαδελφόν μου Ἀντώνιον, εἶδομεν τοιαύτας φωτίας καὶ ἐφοβήθημεν.

— Ἦξευρε, Περικλεῖς, ὅτι ὅπου σήπονται φυτὰ, ὡς εἰς τοὺς βλατωδαίς τόπους, εἰς τοὺς δασώδεις, ἢ εἰς τοὺς ὑγρούς, καὶ ὅπου σήπονται ζῶα, καθὼς εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, εἰς τὰ νεκροταφεία

κλπ. ἐκεῖ γεννῶνται δύο ἀέρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕν ὀνομάζεται φῶσφορος, μὲ τὸ ὁποῖον κατασκευάζουσι τὰ γνωστά σας φωσφορικά ξυλάρια ἢ σπέρτα, καὶ τὸ ἄλλο ὀνομάζεται ὑδρογόνον, τὸ ὁποῖον εἶναι πολλά ἑλαφρὸν καὶ φλέγεται εὐκόλως εἰς τὸν ἀέρα, διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζετο πρότερον φλογιστὸς ἀήρ· τὴν σήμερον δὲ καλεῖται ὑδρογόνον, διότι αὐτὸ εἶναι ἕν ἐκ τῶν δύο συστατικῶν τοῦ ὕδατος.

Τὸ φῶσφορον καὶ τὸ ὑδρογόνον αὐτὸ ἢ ὁ φλογιστὸς ἀήρ ἐνούμενα ἀνάπτουσι μόνα τῶν εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἐπειδὴ, ὡς εἶπομεν, ὁ φλογιστὸς ἀήρ εἶναι ἑλαφρὸς καὶ κινεῖται εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀνέμου, τὰ φῶτα τὰ ὁποῖα γεννῶνται ἀπὸ τὴν ἔνωσιν τῶν εἰρημένων ἀερίων πλανῶνται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ διὰ τοῦτο τὰ ὀνόμασάν πλανώμενα φῶτα.

Ἄλλά, πάτερ, ἐὰν δὲν ἦσαν βορκόλακες, διατί μᾶς παρακολούθουν ὅπισθεν, ἐνῶ ἐφεύγομεν φοβηθέντες ἐγὼ καὶ ὁ Ἄντωνιος; ἠδύναντο νὰ κινῶνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καθὼς λέγεις, ὅχι ὁμοίως καὶ νὰ μᾶς παρακολουθῶσιν.

Ὡ! παιδίον μου, τόσον πολὺ σοῦ ἐνετυπώθη ἡ ἰδέα τῶν βορκόλακων εἰς τὸν νοῦν σου, ὥστε δὲν εἴμπορεῖς νὰ τὴν ἐξαλείψῃς. Σοῦ εἶπα, Περικλῆς, ὅτι τὸ ὑδρογόνον εἶναι πολὺ ἑλαφρὸν ἀέριον· μᾶθες δὲ ὅτι, ὅστις τρέχει σχηματίζει ὀπισθὲν τοῦ ρεῦμα ἀέρος· αὐτὸ τὸ ρεῦμα ἐλκύει τὰ πλανώμενα φῶς, καὶ διὰ τοῦτο ὅσον τρέχει τις τόσον παρακολουθεῖται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ φωτός· ἀλλ' ἐὰν ἐδοκιμάζετε νὰ στραφῆτε καὶ νὰ διώξητε αὐτὸ τὸ ἀέριον, ἠθέλετε ἰδεῖ, ὅτι παρῆθες ἠθέλε φεύγει ἀπ' ἐμπρός σας διὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν, δηλαδὴ, τρέχοντες κατ' εὐθείαν ἐπάνω του, ἠθέλετε σχηματίζει ἐμπροσθὲν σας ρεῦμα ἀέρος, τὸ ὁποῖον ἠθέλε σπρώχνει τὸ ἑλαφρὸν ἐκεῖνο ἀέριον, τὸ ὁποῖον σεῖς ἐνομίσατε βορκόλακα. Τώρα, νομίζω, ἐκατάλαβες Περικλῆς, τί εἶναι τὰ πλανώμενα φῶτα.

— Τὸ ἐκατάλαβα πολὺ καλά, ζήτω ἡ ἐπιστήμη! ἀνέκραξεν ὁ Περικλῆς ἀναλαβὼν θάρρος, καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ μάθω τὴν φυσικὴν, πάτερ, εἰς τὰ πέντε δάκτυλα διὰ νὰ γνωρίζω τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως καὶ νὰ δοξάζω ἐν πεποιθήσει τὸν Θεόν, ὅστις ἔκαμεν ὅλα τὰ πράγματα μὲ τόσῃ σοφίαν.

καὶ ἀγαπητόν μου τέκνον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνοῆ κανεὶς τὴν φυσικὴν, πρέπει νὰ μάθῃ πρότερον ἀρχετὰ γράμματα, ἐνῶ σὺ ἕως τῶν πολλὰ ὀλίγον ἐπιμελεῖσαι εἰς τὰ μαθήματά σου.

Σὺ ὑπόσχουμαι, πάτερ, νὰ ἐπιμεληθῶ εἰς τὸ ἐξῆς· καὶ τῶντι μετ' ἐν ἔτος ὁ μικρὸς Περικλῆς ἐτελείωσε τὰ μαθήματα τοῦ ἀλληλοδακτικῆς σχολείου· ὁ δὲ πατὴρ βλέπων τὸν ζῆλόν του ἐστεῖλεν αὐτὸν εἰς ἕν Ἑλληνικὸν σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπέιχε τρεῖς ὄρας μακρῶν τῆς οἰκίας του, προστατευόμενον ἀπὸ τίνα θεῖόν του, ἀδελφόν δηλαδὴ τῆς μητρός του. Κατ' ἔτος ἐπροβιβάζετο ἀπὸ τάξεως εἰς ταῖς μὲ τὸν βαθμὸν ἀριστα, καὶ μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν διήλθε καὶ τὰ μαθήματα τοῦ Σχολαρχείου. Μεταβάς δὲ εἰς τὸ γυμνάσιον τόσῃν πρόοδον ἔκαμεν εἰς τὰ μαθήματα, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὴν φυσικὴν, ὥστε ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐθαύμαζον καὶ συνέδρεον πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τοὺς λύη τὰς ἀπορίας των· καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ διδάσκαλοι τὸν ἐθαύμαζον διὰ τὴν προκοπὴν του. Ὅσαίς δὲ συνομιλιῶν μὲ ἀπλοῦς ἀνθρώπους εὕρισκε περίστασιν, ἐπρυσπάθει νὰ ἐξηγή εἰς αὐτοὺς κανὲν φυσικὸν φαινόμενον καὶ πολλοὺς ἐξέβαλε ἀπὸ τὴν ἐλάνην των.

Τοιοτοτρόπως λοιπὸν ὁ μικρὸς μας Περικλῆς, ὁ ὁποῖος πρότερον ἂν ἠθέλε νὰ μάθῃ γράμματα, καὶ ἐπίστευε πολλὰς δεισιδαιμονίας, ἐπαύρισε καὶ ἔγεινε τὸ καλλίτερον παιδίον τοῦ χωρίου του, καὶ ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Προπαθήσετε καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, νὰ μιμηθῆτε τὸν καλὸν μας Περικλῆ, διὰ νὰ ἐπαινηθῆτε ἀπὸ ὅλους, γενόμενοι ὠφέλιμοι καὶ εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, οἱ δὲ γονεῖς σας βλέποντές σας νὰ εὐφραίνωνται.

Π. Φιλιππίδης.

ΠΑΡΜΕΝΤΙΕΡΟΣ.

Ἐπέβαν τινὰ βορραῖαν καὶ μελαγχολικὴν κατὰ τὸ ἔτος 1749 ἑκατριετῆς τι παιδίον ἔθετε τὴν τρέμουσαν χεῖρά του εἰς τὸν κώδωνα τῆς θύρας μιᾶς οἰκίας, διὰ νὰ τοῦ ἀνοιξῶσι καὶ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Ἡ οἰκία αὕτη ἔκειτο εἰς τὴν κεντρικωτέραν θέσιν τοῦ πολυ-

χίου Μονδιδιέρου τῆς Γαλλίας, καὶ ἦτο ἐνὸς φαρμακοποιοῦ, μαζομένη εἰς οἰκίαν τοῦ κατηραμένου χρυσοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς βουλομένης φιλαργυρίας τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ὁ οἰκοδεσπότης οὗτος ὠνομάζετο Λομβάρδος καὶ δικαίως ἐπὶ ἐλκύσει ἐναντίον του τὴν γενικὴν ἀποστροφὴν τῶν συμπολιτῶν. Διότι ἐνῶ ἦτο πλουσιώτατος, κατεβιβρώσκετο ἀκαταπαύστως τὴν δίψαν τοῦ χρυσοῦ· καὶ ἀφ' οὗτου ἤρχισε νὰ πλουτῇ ἐλέγχοντα περὶ αὐτοῦ παράδοξα πράγματα. Τόσον δὲ φιλάργυρος ἦτο, ὥστε ἂν καὶ πρὸ ἐνὸς ἔτους δὲν εἶχε μαθητὴν εἰς τὸ φαρμακεῖόν του, εὗρισκε τοιοῦτον διὰ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἰατρικῶν χαρτιῶν.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Λομβάρδος ἦτο ὁ πρῶτος χημικὸς τῆς ἐπαρχίας.

Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἴστατο εἰς τὴν θύραν του, ὡς προείποντο, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα αἴφνης συναθροίσας ὅλον τὸν οὐρανὸν, εἰσήλθε ταχέως καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν φαρμακοποιὸν τὸν πλωμένον τι χαρτίον.

«Ὅτι εἶναι γραμμένον εἰς αὐτὸ τὸ χαρτίον μου χρειάζεταιται τὴν τὴν στιγμὴν, εἶπε τὸ παιδίον μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἀλλὰ τὴν τὴν στιγμὴν, καταλαμβάνετε! διότι πρόκειται νὰ σωθῇ ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἀποθνήσκει. . . .

— Τὸ ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον μου ζητεῖς εἶναι ἐνεργητικώτατον, πεκρίθη ὁ φαρμακοποιός, ἀλλ' εἶναι ἀκριβώτατον· τιμᾶται ἐν χρυσῷ ἑξήκοντα λουδοβίκιον (22 δραχμάς).

— Ἐν χρυσῷ λουδοβίκιον! . . . ἀνεφάνησε τὸ δυστυχὲς παιδίον· ἀλλ' ἤξεύρετε πολὺ καλά, ὅτι ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου ἢ δυστυχίᾳ ἐμβῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Τοῦτο δὲν ἀποβλέπει ἐμέ, μικρὲ μου φίλε, εἶπεν ὁ κύριος Λομβάρδος σπρώχνων μετὰ περιφρονήσεως τὸ χαρτίον.

— Λοιπόν, δὲν ἤκουσας, κύριε, ὅτι ἡ μήτηρ μου θὰ ἀποθάνῃ ἐὰν δὲν τῆς φέρω τὸ ἰατρικόν τοῦτο, ἀνέκραξε τὸ παιδίον συνεισφέροντας χεῖρας διὰ νὰ δώσῃ περισσοτέραν δύναμιν εἰς τὴν παράκλησίν του. Ἀλλ' ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος φαρμακοποιός ἔμεινεν ἀπαθέστατος.

Τότε τὸ δυστυχὲς παιδίον ἀνυψῶσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἐφάνη ὅτι ἔλαβε θεῖαν ἐμπνευσιν ἀναμφιβόλως· διότι ἐπαναφέρων παρευθὺς τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ διεστραμμένου ἐκείνου ἀνθρώπου, εἶπε·

ΠΑΡΜΕΝΤΙΕΡΟΣ.

«Λοιπόν! θὰ σοῦ πληρώσω τὸ ἰατρικόν σου ἀκριβώτερα παρ' ὅσον ἀξίζει· ζητεῖς μαθητὴν· ἤξεύρω ν' ἀναγινώσκω, νὰ γράφω καὶ ν' ἀριθμῶ· θεράπευσον τὴν μητέρα μου, δίδε εἰς αὐτὴν πᾶν, ἀπὸ

τὸ ὅποιον ἔχει ἀνάγκη εἰς τὴν παροῦσάν της κατάστασιν, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. Θὰ ἦμαι μαθητὴς σου· ὅσον σκληρῶς καὶ ἂν μὲ μεταχειρισθῆς, δὲν θὰ παραπονεθῶ· μάλιστα, ἂν ἡ χρεία τὸ καλῆς θέλω τρώγει μαῦρον μόνον ἄρτον. . . . Θὰ ἐργάζομαι ἡμέραν καὶ νύκτα, ἕαν τὸ ἀπαιτῆς, καὶ θὰ σοῦ ἦμαι πάλιν εὐγνώμων διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς μητρός μου!»

Ὁ κύριος Λομβάρδος δὲν ἠμπόρεσε βέβαια ν' ἀπορρίψῃ καὶ τὴν ἐπικερδῆ ταύτην πρότασιν, καὶ ἔδωκε τὸ ἰατρικόν, ἐπεμελήθη δὲ καὶ ἐθεράπευσε τὴν μητέρα, καὶ ἔλαβε τὸν Λύγουστινον Παρμεντιέρον (οὗτος ὠνομάζετο τὸ φιλόστοργον παιδίον) μαθητὴν, ἢ μᾶλλον δουλόν του ἀργυρώνυτον.

Τὸ παιδίον ἂν καὶ ἐτρέφετο κακῶς, καὶ ἐνεδύετο ἀθλίως, ἂν καὶ ἦτο ἀποκαμωμένον ἐκ τοῦ κόπου, καὶ ὑπέκειτο εἰς τὰς ἀδιακόπους ἰδιοτροπίας τοῦ γέροντος φιλαργύρου, δὲν ἀπηύδῃσεν οὐδὲ στιγμήν εἰς τὸ νὰ ἐκπληροῖ τὸ σκληρὸν ἔργον, τὸ ὅποιον ἀνεδέχθη. Ἄλλ' ὁ Θεός, ὅστις ἀνταμείβει πάντοτε τὴν ἀρετὴν, βλέπων τὴν ὑπομονὴν τοῦ Παρμεντιέρου εἰς τὰς σκληρὰς δοκιμασίας τοῦ τυράννου ἐκείνου κυρίου του, τὸν ἐφώτισε καὶ ἔμαθε τὴν ἐπιστήμην ἐκείνην, ἡ ὁποία τὸν ἐδόξασε κατοπιν. Ἐπειδὴ δὲ ἔπαθε πολλά, ἤξευρε νὰ φροντίξῃ καὶ περὶ τῶν παθημάτων τῶν ἄλλων, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν δυστυχίαν, εἰργάζετο διὰ ν' ἀνακουφίξῃ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐγένετο ὁ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος.

Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ καὶ ὁ κύριος του Λομβάρδος· ὁ δὲ νεανίας, τὸ μὲν βαλάντιον ἔχων ἄδειον, τὴν δὲ καρδίαν γεμάτην ἀπὸ ἐλπίδας, ἐπῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὰ Παρίσια, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας, διὰ νὰ ζητήσῃ θέσιν. Εὐθὺς ἀφοῦ ἐφθασεν ἐκεῖ, τὸν ὑπεδέχθησαν καλῶς οἱ ἐπιστήμονες, διότι ἡ συγκινητικὴ ἱστορία, τὴν ὁποίαν σὰς διηγῆθη, εἶχε φθάσει εἰς τὰ Παρίσια πολὺ πρότερον αὐτοῦ. Ὅθεν τὸν ἔστειλαν ὡς βοηθὸν φαρμακοποιὸν εἰς τὴν Ἀνοβέρην πόλιν Γερμανικὴν, ὅπου ὑπῆρχε στρατὸς Γαλλικὸς πολεμῶν κατὰ τῶν Ἀγγλων καὶ Γερμανῶν εἰς τὸν πόλεμον τὸν λεγόμενον ἐπταετῆ. Φαντασθῆτε πόσον εὐχαριστήθη ὁ καλὸς μας Παρμεντιέρος ἐκ τῆς θέσεως ταύτης.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἦτο ἡ ἀφοσίωσις του διὰ νὰ συντρέξῃ τοὺς στρατιώτας, ὥστε κατήντησε νὰ προχωρῇ καὶ ἕως πλησίον τῶν κανονίων τοῦ ἐχθροῦ, δι' ὃ καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν τὸν ἔφερον βαρέως πληγωμένον εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ στρατοπέδου. Ἄλλ' ἡ νεαρὰ του ἡλικία καὶ ἡ ἰσχυρά του κράσις, ἐνωθεῖσαι μὲ τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἐχορήγησαν, τὸν ἔσωσαν· δι' ὃ καὶ ἐπανάλαβε τὴν ὑπηρεσίαν του μὲ διπλάσιον ζῆλον. Ἐν τούτοις τετράκις συλληφθεὶς αἰχμάλωτος, τετράκις ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῶν ὑπεραγαπῶντων αὐτὸν ἀρχηγῶν του δι' ἀνταλλαγῆς ἄλλων αἰχμαλώτων· ἀλλ' ἠχμαλωτίσθη καὶ πάλιν καὶ τώρα πλέον δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ παρευθὺς. Διότι χάριν τῆς ἐπιστήμης, εὐχαριστήθη νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐξορίαν. . . .

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΑ

Διήγημα.

(συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡμέραν τινὰ ἐνθ' ἐκάθητο εἰς τὸ παραθαλάσσιον τὰ δύο παιδιά, εἶδον λέμβον ἡ ὁποία ἔφερε πολλοὺς μαύρους ἀνθρώπους. Ἡ Μαρία ἐφοβήθη καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης τὴν ἐνεθάρρυνε λέγων· «Διατί νὰ φύγωμεν ἀδελφὴ μου· δὲν εἰζεύρεις, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι βοηθὸς μας· τί ἔχομεν ἀφοβηθῶμεν;» Οἱ μαῦροι ἐξεληθόντες ἀπὸ τὴν λέμβον, ἐθαύμασαν ἰδόντες τὰ παιδιά ταῦτα· ἐπλησίασαν καὶ τὰ περιέκυκλωσαν, τοῖς ὠμίλου, ἀλλὰ δὲν συνεννοοῦντο, ἐπειδὴ οὔτε οἱ μαῦροι ἐγνώριζον τὴν γλῶσσαν τῶν παιδιῶν, οὔτε τὰ παιδιά τὴν τῶν μαύρων. Ὁ Ἰωάννης ὠδήγησε τοὺς ἀγρίους τούτους εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὰ ὀστά τῆς μητρός των, καὶ διηγῆθη πῶς αὕτη ἀπέθανεν, ἀλλ' οἱ μαῦροι οὐδὲν ἐνόησαν. Ἐπὶ τέλους ἔδειξαν εἰς αὐτὰ τὴν λέμβον των καὶ διὰ νέυματος τὰ προσεκάλεσαν νὰ ἐμβῶσι. —Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, ἔλεγεν ἡ Μαρία, τοὺς ἀνθρώπους τούτους, Ἰωάννη μου! — Μὴ φοβῆσαι, ἀδελφὴ μου, ὁ πατήρ μας εἶχεν ὑπηρετάς τοιούτους, καί, ἴσως ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσ-

σης τοὺς ἔστειλε διὰ νὰ μᾶς εὐρωσιν ἔμβα λοιπόν, καὶ μὴ φοβῆσαι. Εἰσῆλθον λοιπόν εἰς τὴν λέμβον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τινα νῆσον κειμένην ἐκεῖ πλησίον καὶ κατοικουμένην ἀπὸ ἀγρίους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ὁμως τοὺς ὑπεδέχθησαν εὐχαρίστως, καὶ διὰ νεύματος ὁ βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ ἄλλοι, ὑπέσχεοντο ὅτι δὲν θὰ τοὺς κακοποιήσωσι.

Μετ' ὀλίγον ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωάννης ἔμαθον τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγρίων καὶ ἐνόησαν, ὅτι εἶχον πόλεμον μετὰ τὰς γειτονικὰς νήσους, ὅτι ἔτρωγον τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅτι ἐπροσκύνουν ὡς Θεὸν τῶν ἑνα ῥυπαρὸν πίθηκον. Δι' ὅλα αὐτὰ ἐφριττον καὶ ἠπόρουν τὰ δυστυχεῖα ταῦτα παῖδια. Ἰδέ, ἔλεγεν ἡ Μαρία πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν Μαρίαν, οἱ ἄγριοι οὗτοι δὲν γνωρίζουσι τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ προσκυνοῦσιν ἕνα ἄσχημον πίθηκον, τρώγουσι τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων τοὺς ἐχθρούς των, ἐνῶ τὸ βιβλίον μας δὲν λέγει τοιαῦτα, ἀλλὰ μᾶς παραγγέλλει νὰ ἀγαπῶμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, νὰ συγχωρῶμεν δὲ καὶ εὐεργετῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας. Μαρία μου, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, συλλογίζομαι νὰ φονεύσωμεν, ἂν ᾖται δυνατόν, τὸ ἀχρεῖον τοῦτο ζῶον, διὰ νὰ ἴδωσιν οἱ ἄγριοι, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι Θεός. — Τὸ βιβλίον μας διδάσκει, ὅτι ὁ Θεὸς δίδει ὅ,τι ζητοῦμεν παρ' αὐτοῦ με καθαρὰν καρδίαν ἄς τὸν παρακαλέσωμεν λοιπὸν νὰ καταστρέψῃ τὸν πίθηκον αὐτόν, καὶ τότε ἡμεῖς δὲν διατρέχομεν κίνδυνον.

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, καὶ παρευθὺς ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται πρὸς τὸν Θεὸν παρακαλοῦντες αὐτόν νὰ καταστρέψῃ τὸν πίθηκον. — Ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν προσευχὴν των καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πίθηκος πηδῶν ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ συνέτριψε τὸν πόδα του, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἀπεβίωσεν. Οἱ δὲ ἄγριοι παρέλαθον ὡς θεὸν τῶν ἄλλων πίθηκον· διεκήρυξαν ὅτι ἡ Μαρία καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς, ἦσαν οἱ αἵτιοι τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου θεοῦ των· καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπεφάσισαν νὰ καύσωσι τὰ παῖδια ζωντανὰ μετὰ τὰ βιβλία των. Τὰ συνέλαθον λοιπὸν τὰ δυστυχεῖα παῖδια, τὰ ἔδεσαν, καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὰ ρίψωσιν εἰς τὸ πῦρ, ὅτε ἄλλοι ἄγριοι ἐλθόντες εἰς τὴν νῆσον των τοὺς ἐπολέμησαν καὶ τοὺς ἐνίκη-

σαν. Συνέλαθον δὲ πολλοὺς αἰχμαλώτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ τὰ δύο παῖδια. Αὐτὰ ὑπηρετοῦν πιστῶς καὶ προθύμως τὸν νέον αὐτῶν βασιλεῖα πολλὸν καιρὸν.

Ἡμέραν δὲ τινα οἱ ἄγριοι οὗτοι, ἔφερον εἰς τὴν νῆσον των πολλοὺς αἰχμαλώτους, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶχον καὶ ἕνα λευκὸν ἀνθρωπὸν ἰσχνόν. Τὸν δυστυχεῖ τοῦτον αἰχμάλωτον ἔδεσαν καὶ τὸν ἔθεσαν ἐντὸς καλύβης, τὸν ἔτρεφον διὰ νὰ παχύνῃ καὶ τὸν φάγωσι, καὶ παρήγγειλαν τὴν Μαρίαν νὰ τὸν περιποιήται. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἐθρήνηε τὴν τύχην του καὶ ἔλεγε· Θεέ μου! Θεέ μου! σῶσον τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν ἀνθρωπὸν! » Ὁ λευκὸς ἐθαύμασε πῶς ἡ Μαρία ὠμίλει τὴν γλῶσσάν του καὶ ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεόν. « Ποῖος σὲ ἔμαθε, κόρη μου, νὰ ὀμιλῆς Γαλλικὰ, τὴν ἠρώτησε, καὶ ποῖος σ' ἐδίδαξε τὸν ἀληθῆ Θεόν; — Δὲν ἤξεύρω, Κύριε, πῶς ὀνομάζεται ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν λαλῶ, εἶπεν ἡ Μαρία, ἀλλὰ τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ γλῶσσα τῆς μητρός μου. Ἐδιδάχθην δὲ τὸν Θεὸν ἐκ δύο βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκω καθ' ἡμέραν. — Ὡ Θεέ! ἀνέκραξεν οὗτος ὑψώσας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ, κόρη μου, δεῖξόν μοι, παρακαλῶ, τὰ βιβλία σου; — Τὰ ἔχει ὁ ἀδελφός μου· ὑπάγω νὰ τὰ ζητήσω.

Ἡ Μαρία ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Ἰωάννου φέρουσα τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ὁ λευκὸς αὐτὸς ἠνοίξεν εὐθὺς καὶ ἔμεινεν ἐκθαμβος, εὐθὺς ἀφοῦ εἶδεν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τὴν ἐξῆς σημείωσιν· «Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν Ἰωάννην Μαυρίκιον». Τότε ἀνεβόησεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας. « Ἀγαπητά μου τέκνα, σᾶς βλέπω πάλιν; Σὺ εἶσαι ὁ Ἰωάννης μου καὶ σὺ ἡ Μαρία μου; Ἐλθετε, παῖδια μου, ἔλθετε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ πατὴρ σας, ἔλθετε νὰ σᾶς καταφιλήσω καὶ εἰπέτε μοι, ἀγαπητά μου, ποῦ εἶνε ἡ καλὴ σας μήτηρ καὶ τί κάμνεις;

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπλησίασαν τὸν ἀνθρωπὸν, τὸν ἠσπάσθησαν ἐκ καρδίας, καὶ μετὰ δάκρυα χαρᾶς ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Καὶ ὁ Ἰωάννης εἶπεν· ἐκ τῆς χαρᾶς, ἡ ὁποῖα ἐκυρίευσε τὴν καρδίαν μου, προκισθάνομαι, ὅτι σὺ τῶ ὄντι εἶσαι ὁ πατὴρ μας· ἀλλὰ

δὲν ἔνοσῶ πῶς ἡ μήτηρ μας μὲ εἶπεν, ὅτι ἔπεσες εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔπειτα τώρα πῶς ἐξῆλθες, ἐνῶ ὡς ἔμαθον, εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τις ἐντὸς τῆς θαλάσσης πολὺν καιρὸν. — Ἰωάννη μου, ἔπεσα τῷ ὄντι εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν τὸ πλοῖόν μας ἐσυντρίφη, ἀλλ' ἤρπασα μίαν σανίδα καὶ ἐπ' αὐτῆς πλέων, ἐσώθην μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔφθασα εἰς τινα νῆσον, ὅπου διέμενον ἕως τώρα* σὰς ἐκκλειον, ἐπειδὴ σὰς ἐνόμιζα χαμένους.

Τότε ὁ Ἰωάννης τῷ διηγήθη, ὅσα ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ ὁ πατήρ του ἔκλαιε πικρῶς μιλῶν τὸν θάνατον τῆς συζύγου του. Ἰσαύτως ἔκλαιε καὶ ἡ Μαρία φοβουμένη μήπως οἱ ἄγριοι φάγωσι τὸν πατέρα της, καὶ ἐπὶ τέλους « ἄλλοίμονον! ἀνεβόησεν, ὅποια συμφορὰ δι' ἡμᾶς! ὁ πατήρ μας εὐρέθη, ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας οἱ ἄγριοι θὰ τὸν σφάζωσι! Θεέ μου, Θεέ μου! ἐπαναλάμβανε πολλάκις κλαίοντα. — Πρέπει νὰ κόψωμεν τὰς ἀλύτους του, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, καὶ νὰ δραπετεύσωμεν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δάσος. — Καὶ πῶς νὰ σωθῶμεν, δυστυχῆ τέκνα μου, ἡρώτα ὁ Μαυρίκιος (οὗτως ὠνομάζετο ὁ πατήρ των) οἱ ἄγριοι μᾶς συλλαμβάνουσι πάλιν καὶ μᾶς φονεύουσιν ὅλους. — Ἄφες τὴν φροντίδα ταύτην, καλέ μου πάτερ, εἰς ἐμέ, εἶπεν ἡ Μαρία. Γνωρίζω μέσον σωτηρίας ἀλάνθαστον». Καὶ ταῦτα λέγουσα εἰσέρχεται εἰς τὴν καλύβην τοῦ βασιλέως, πίπτει εἰς τοὺς πόδας του, καὶ τοῦ λέγει. Σοῦ ζητῶ, βασιλεῦ, μίαν χάριν καὶ σὲ παρακαλῶ εἰσακουσόν μου ». — Εἶπέ μοι τί θέλεις; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁμνύω νὰ σοὶ δώσω ὅ,τι ἤθελες ζητήσῃ, διότι εἶμαι, εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας σου. — Βασιλεῦ! ὁ λευκὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον μὲ διέταξες νὰ περιποιδῶμαι, εἶνε πατήρ μας. Αὐτὸν λοιπὸν, ὦ Βασιλεῦ! σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς χάρισθῃ, εἶνε γέρον καὶ ἰσχνός. Παλὺ καλλίτερον εἶναι νὰ φάγητε ἐμέ, ἡ ὅποια εἶμαι νέα καὶ παχυτάτη ... Ἐμὲ σφάζατε* ἀλλ' ἀφοῦ παρέλθωσιν ἄκτῶ ἡμέραι διὰ νὰ ἴδω τοῦλάχιστον ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν τὸν δυστυχῆ πατέρα μου. — Μαρία, εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς, σὺ εἶσαι κάλλιστον κοράσιον, δὲν σὲ φονεύω. Σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι σὲ δίδω μάλιστα τὴν ἄδειαν νὰ ἀναχωρήσῃς μετὰ τοῦ πατρός σου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου,

εὐθὺς ἀφοῦ ἔλθῃ τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ἔρχεται κατ' ἔτος ἐδῶ.

Ἡ Μαρία εὐχαρίστησε τὸν βασιλέα καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὅτε τὸν ἐφώτιζε νὰ τὴν λυπηθῇ. Ἔτρεξε λοιπὸν εὐθὺς νὰ εἰδοποιήσῃ τοῦτο εἰς τὸν πατέρα της. Μετὰ τινὰς δ' ἡμέρας τὸ πλοῖον ἐφθασε, ἐπεβιβάσθησαν μετὰ τοῦ πατρός καὶ ἀδελφοῦ, ἀνεχώρησαν καὶ ἐφθασαν εἰς μίαν μεγάλην νῆσον, ἡ ὅποια κατοικεῖτο ἀπὸ Ἰσπανούς. Ὁ διοικητὴς τῆς χώρας ἐκεῖνης ἤμα ἤκουσε τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρίας καὶ τὴν εἶδε πτωχὴν καὶ ἠλιοκαυμένην, ἀλλὰ καλὴν καὶ ἐνάρετον, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Μαυρικίου αὐτὴν μὲν νὰ νυμφευθῇ νὰ δώσῃ δὲ εἰς τὸν Ἰωάννην μίαν ἀπὸ τὰς συγγενεῖς του. Οἱ δύο οὗτοι γάμοι ἐτετέλεσθησαν συγχρόνως μετὰ τινὰ ἔτη, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐζήσαν εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν εὐτυχεῖς οἱ δύο πολυκαθεῖς ἀδελφοὶ καὶ ὁ δυστυχὴς πατήρ των, θαυμάζοντες τὴν σοφίαν καὶ πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις τοὺς ἔσωσε καὶ τοὺς ἐπροφύλαξεν ἀπὸ παντὸς κακοῦ,

Γ. Α. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ.

Ο ΚΑΣΤΩΡ.

Ἐνθυμείσθε, ὦ φίλοι παιδὲς, ὅτι ὅταν συνέλθωσιν οἱ κάστωρες διὰ νὰ ζήσωσιν ὁμοῦ εἰς τὰς ὄχθας τῶν λιμνῶν καὶ ποταμῶν ἡ πρώτη των φροντίς εἶναι νὰ οἰκοδομήσωσι πρόχωμα.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλοι ὁμοῦ ἐργασθῶσιν διὰ νὰ οἰκοδομήσωσι τὸ μέγα τοῦτο δημόσιον ἔργον των, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς εἶναι διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ὕδωρ πάντοτε νὰ μὴ ξεχειλίξῃ, συνέρχονται διὰ νὰ οἰκοδομήσωσι τὰς ἰδιαιτέρας κατοικίας των. Αὗται δὲ αἱ κατοικίαι εἶναι καλύβαι, ἢ μᾶλλον οἰκίσκοι, ἐκτισμένοι εἰς τὸ ὕδωρ ἐπάνω εἰς στερεοὺς πασσάλους πλησιέστατα εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης ἢ τοῦ ποταμοῦ, μὲ δύο θύρας, τὴν μίαν διὰ νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὴν ξηράν, καὶ τὴν ἄλλην διὰ νὰ πίπτωσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Τὸ δὲ σχῆμα τῶν οἰκοδομῶν τούτων εἶναι σχεδὸν ὡσεὶδὲς ἢ στρογγύλον, καὶ ἔχει περίμετρον ἀπὸ ἐνὸς μέχρι δύο μέτρων ἢ καὶ τεσσάρων. Τὰ τείχη τῆς οἰκοδομῆς εἶναι παχέα ἐπτὰ δεκαμέτρων, ἧτις ἀπολήγει εἰς θάλον, ἔχει δύο ἢ καὶ τρία πατώματα, καὶ δὲν βλάπτεται οὔτε ἀπὸ τῶ

ὑδωρ τῶν βροχῶν, οὔτε ἀπὸ τοὺς σφοδρτέρους ἀνέμους. Αἱ διάφοροι ὕλαι, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται διὰ τὴν οἰκοδομὴν εἶναι ξύλα, πέτραι, καὶ γαῖαι ἀμμώδεις· οἱ δὲ τοῖχοι εἶναι ἀλειμμένοι μὲ μίγμα ἀσθέστου καὶ κίνεως μαρμάρου καὶ μυστρισμένοι διὰ τῆς οὐράς των στερεῶς καὶ καθαρῶς, ὥστε ἤθελέ τις διακρίνει ἐκεῖ ἀνθρωπίνην τέχνην. Εἰς τὸ κάτω μέρος ἐκάστης καλύβης ὑπάρχει ἀποθήκη, τὴν ὁποίαν γεμίζουσι μὲ φλοιοὺς δένδρων καὶ μὲ ξύλα τριφερά, τὰ ὁποία εἶναι ἡ συνήθης τροφή των. Οἱ κάτοικοι ἐκάστης καλύβης ἔχουσιν ἰσονομίαν, καὶ ποτὲ δὲν λαφυραγωγοῦσι τοὺς γείτονας των. Τὸ πρὸς τὸ ὑδωρ παράθυρον τῆς καλύβης των χρησιμεύει καὶ ὡς ἐξώστης διὰ νὰ λούωνται τὸ πλείστον μέρος τῆς ἡμέρας· καὶ ὅταν λούωνται στέκονται ὄρθιοι ἔχοντες τὴν μὲν κεφαλὴν καὶ τὰ ἄνω μέρη τοῦ σώματος ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, τὰ δὲ κάτω μέλη βυθισμένα εἰς τὸ ὑδωρ. Ἐκάστη καλύβη χρησιμεύει εἰς δύο ἢ τρεῖς οἰκογενεῖας.

Ὅσον πολλοὶ καὶ ἂν ᾖναι οἱ ἀρχιτέκτονες οὔτοι, ἡ εἰρήνη βασιλεύει ἀναλλοίωτος μεταξὺ αὐτῶν. Οἱ κοινοὶ οὔτοι φίλοι εἰάν ἴδωσιν, ὅτι διατρέχουσι κίνδυνον ἀπὸ ἐχθρόν τινα ξένον, ἤξεύρουσι νὰ ἀποφεύγωσιν αὐτόν· διότι εἰδοποιοῦνται μετὰξὺ των κτυπῶντες τὴν οὐρὰν εἰς τὸ ὑδωρ, τοῦ ὁποίου ὁ κρότος ἀντηχεῖ εἰς ὅλους τοὺς θόλους τῶν κατοικιῶν· τότε ἕκαστος λαμβάνει τὰ μέτρα του, βυθιζόμενος εἰς τὸ ὑδωρ, ἢ ὀχυρωνόμενος εἰς τὰ τεῖχη τῆς καλύβης του.

ἔπεται συνέχεια.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκόραφον.

Οὐδεμίαν συνδρομὴν πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ὀνειρα τοῦ Φαραῶ καὶ μεγαλεῖον τοῦ Ἰωσήφ.—2. Ὁ μικρὸς Περικλῆς καὶ τὸ πλανώμενον φῶς. (συνέχεια καὶ τέλος).—3. Παρμεντίερος μετὰ εἰκονογραφίας.—4. Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Μαρία (διήγημα) (συνέχεια καὶ τέλος).—5. Ὁ Κάστωρ.